

De hoge waarde des gebeds.

<https://hdl.handle.net/1874/355735>

DE HOOGHE WAARDE DES GEBEDS.

Wordt het gebed veeltijds eene algemeene verplichting genaamd, niet minder waar is het, dat het voor den mensch zijn grootste eer en voorrecht is. Dit vloeit voort uit de betrekking in welke wij tot den hoogen God staan, die ons heeft geschapen, die ons behoedt en verzorgt, en eenmaal door JEZUS CHRISTUS onze Regter zijn zal. Wie zou dan niet erkennen, dat het den redelijken mensch betaamt den grooten Schepper van het heelal te verheerlijken, zijn Maker te eerbiedigen, ootmoedig zijne diepe afhankelijkheid van Hem te gevoelen, en tevens zich alles aan Hem verschuldigd te weten, ook alle zijne zonden Hem te belijden, en zonder ophouden Hem om zijne hulp, bewaring en genade te smeeken.

Ook is het gebed voor den mensch eene volstrekte behoefte. Men bemerkt het als men in droefheid of gevaar verkeert. Ieder, van welk een stand, ouderdom of volk hij ook wezen moge, ja hoedanig ook vroeger zijne levenswijze of zijne godsdienstige denkwijze geweest mag zijn, ge-

voelt behoefte aan het gebed. Nood leert bidden, zegt het spreekwoord en wat meer en alles afdoet, Gods woord zegt het op vele bladzijden. In den bijbel wordt ons verhaald hoe eens een afgodisch scheepsbevelhebber een' aanbidder, ja Profeet van den waren God, zijne nalatigheid in dezen verweet. (Jona I: 6.) De verpligting des gebeds rust op het hoogste gezag, want het is God die tot het gebed opwekt, aanmoedigt en het uitdrukkelijk wil, en er de heerlijkste beloften aan verbindt, zoowel onder het Oude als Nieuwe Verbond. (Ps. L: 14, 15 en LIII: 23, en LXII: 9 en LXXII: 12—14, Spreuk. III: 5, 6, Luk. XVIII: 1—14, Jac. V: 13—18.)

Het verzuimen van het gebed wordt in de Schrift als eene der bedroevendste bewijzen van 's menschen diep bederf voorgesteld, en indien men er in volhardt, als het zekerste voorteeken van een naderend verderf. (Men zie Ps. X: 4 en Ps. XIV: 1—4 en Spreuk. III: 1, 2.) Zij, die leven zonder te bidden, leven zonder God. Nu verwijderen zij Hem uit hunne gedachte, maar eenmaal zal Hij hen van zijn heilig aangezicht verwijderen, en wel op eene verschrikkelijke wijze, (Ps. II: 4, 5, 12.) De mensch die niet bidt is levende als dood, dood in zonden en misdaden.

De waarde van het gebed zal voor ons te hooger rijzen, als wij op de onschatbare waardij der genadegaven letten, die God heeft toege-

zegd aan degenen die ze van Hem vragen, en de volstrekte behoefte die wij er aan hebben. De twee voornaamste genadegaven die de zondaar niet missen kan, en zonder welke hij ook voor alle waarachtige zegeningen onvatbaar blijft, zijn, schuldvergeving en heiligmaking.

Door onze zonden hebben wij Gods toorn op ons geladen, zoodat wij onder den vloek liggen, "de toorn Gods," zegt PAULUS "wordt geopenbaard van den hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen," en verder in zijnen brief aan de Christenen te Rome, Hoofdst. III: 19, 20, 23, "de geheele wereld is voor God verdoemelijk, uit de werken der wet wordt geen vleesch geregtvaardigd, allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods," en aan die van Galatië schrijft hij, "zoo velen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek, want er is geschreven: vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen." Zoo er dus geen vergiffenis voor ons te verkrijgen was, waren en bleven wij voor eeuwig diep rampzalig.

Maar God heeft die op het gebed toegezegd. Hij zelf heeft ons een' Verlosser geschonken, de Middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, die vrede gemaakt heeft door het bloed Zijns kruisses, en die, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door zich zelve te

weeg gebragt heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen, die nu ook volkomen kan zalig maken, degenen die door Hem tot God gaan, alzoo Hij altijd leeft om voor hen te bidden. Hebr. I: 3, VII: 25. Hij zelf beloofde toen Hij op aarde was, aan de zijnen, dat al wat zij van den Vader begeeren zoude in zijnen naam, Hij het hun geven zoude.

En wat dunkt u, zou een ter dood veroordeelde, die van uur tot uur de voltrekking van zijn vonnis met vreeze te gemoet zag, niet met blijdschap de tijding ontvangen, dat de koning voor hem een' weg tot behoud had geopend, en dat wel door de tusschenkomst van zijn' geliefden zoon; of om duidelijk te spreken, wie is de zondaar, doordrongen van zijne diepe ellende, veroordeeld door de regtvaardige wet Gods, bedreigd door een schrikkelijk oordeel, niet slechts van den dood zijns ligchaams, maar van het eeuwige verderf van zijne onsterfelijke ziel, die niet in verslagenheid met den tollenaar zou uitroepen: o God! wees mij zondaar genadig! of met den koninklijken boeteling, wees mij genadig, o God! naar uwe goedertierenheid, delg mijne overtredingen uit naar de grootheid uwer barmhartigheden, wasch mij wel van mijne ongerechtigheid en reinig mij van mijne zonden." Wanneer deze bede met een verslagen en verbrijzeld gemoed in den naam des Heeren Jezus gedaan

wordt, is de verhooring gewis, want Hij zelve heeft gezegd, "die bidt die ontvangt, die zoekt die vindt, en die klopt dien zal worden openge-
daan;" en zoowel het Oude als het Nieuwe Verbond getuigd, »die den naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden," (Joël II: 32, Rom. X: 13.) Ja, onder die eerste bedeeing waren de beloften daartoe reeds zoo aanmoedigend, hoor, hoe Jezza roept, (Hoofdst. LV: 6, 7,) "Zoekt den Heer terwijl Hij te vinden is, roept Hem aan terwijl Hij nabij is; de godlooze verlate zijnen weg, en de ongerechte man zijne gedachte, en hij bekeere zich tot den Heere, zoo zal hij zich zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk," en (Hosea III: 2, 3,) »Bekeer u o Israël, tot den Heer uwen God, want gij zijt gevallen om uwe ongerechtigheid." »Neem deze woorden met u en bekeer u tot den Heer, zeg tot Hem, neem weg alle ongerechtigheid en geef het goede, zoo zullen wij betalen de varren onzer lippen, want bij den Heer is goedertierenheid, en bij Hem is veel verlossing," (Ps. CXXX: 7.)

Maar ook aan de vernieuwing heeft de mensch dringende behoefte. Zij is tot onze zaligheid onmisbaar, want zonder heiligmaking zal niemand God zien; dit nu is geen voorwaarde, maar het vlocit uit den aard der zaak zelve voort, het is onafscheidelijk; dit zal ons duidelijk worden, als wij ons onzen waren toestand eens regt

voorstellen, als diepgevallenen en gansch verdorvenen, en daarbij tevens op het groote oogmerk Gods met onze regtvaardiging in CHRISTUS JEZUS, het oog slaan. Van nature zijn wij dood in zonden en misdaden, vervreemd van het leven Gods, door onze onwetendheid en verharding des harten, (Eph. II: 1, IV: 18.) Zoolang wij in dien toestand blijven, zijn wij voor de gelukzaligheid onvatbaar, van nature gevoelen wij ook daaraan geene behoefte of verlangen. Spreekt men daarvan tot ons, wij hooren het met onverschilligheid als iets dat ons zooveel aandacht niet waardig is, wij handelen even als de geroepene tot de bruiloft: de een moet naar zijn akker, de andere naar zijne koopmanschap, men kan niet komen.

Het groote oogmerk Gods in de zending zijns Zoons, was niet alleen om ons van de eeuwige ellende te verlossen, maar ook opdat wij, zoo als Zacharias het in zijnen lofzang bezingt, "verlost zijnde uit de hand onzer vijanden, Hem dienen zouden zonder vreeze, in heiligheid en gerechtigheid voor Hem alle de dagen onzes levens," (Luk. I: 74, 75.) Maar dit oogmerk Gods wordt niet in ons bereikt, zoolang wij onder de heerschappij des vleesches blijven, want het bedenken des vleesches is vijandschap tegen God, het onderwerpt zich der wet Gods niet, het kan ook niet, (Rom. VIII: 7.) Er moet bij ons dus eene verandering plaats grijpen, die ons in de

Schrift wordt voorgesteld, als eene overgang uit den dood in het leven, (Joh. V: 24.) Wij moeten eerst geestelijk leven alvorens wij geestelijk kunnen ademen, of genieten. Dit is het wat de Heer tot den joodschen leeraar Nikodemus zoo uitdrukkelijk gezegd heeft, (Joh. III: 5) "zoo iemand niet wederom geboren wordt, hij kan het koninkrijk Gods niet ingaan, of niet zien." Al kon een mensch onbekeerd in den hemel komen, de hemel zou voor hem geen plaats van gelukzaligheid zijn; men moet eerst bekwaam gemaakt worden, voor de werkzaamheden en genietingen des hemels. Paulus leert de Christenen te Colosse, daarvoor te danken, (Coll. I: 12,) en spreekt er van als van eene nieuwe schepping, (2 Cor. V: 17, Eph. II: 10, Gal. VI: 5.) De Heer zegt dat het de naauwe poort en de enge weg is, die ten leven voert, (Matth. VII: 13, 14.) Jezaia had het reeds voorgesteld, als een weg langs welchen de onreinen niet gaan zouden maar de verlost en op wandelen zouden, (Jez. XXXV: 8, 9.) En opdat wij nu op dien weg zouden kunnen gaan, is ons den Heiligen Geest geschonken. Hoort eens welk eene heerlijke belofte wij daarvan reeds bij Ezech. XXXVI: 25—27 vinden. "Ik zal rein water op u sprengen, en gij zult rein worden van alle uwe onreinigheden, en van alle uwe drekgoden zal Ik u reinigen, en Ik zal u een nieuw hart geven, en zal eenen nieuwen geest

geven in het binnenste van u, en Ik zal het steenen hart uit uw vleesch wegnemen, en zal u een vleeschen harte geven, en Ik zal mijnen Geest geven in het binnenste van u, en Ik zal maken dat gij in mijne inzettingen zult wandelen, en mijne regten zult bewaren en doen," en aan het slot van al deze toezeggingen, vs. 37, "Spreekt de Heere, Heere! daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe." Hoe groot is dus de waarde des gebeds!

Ja! God zij gedankt, de vergeving en de vernieuwing zijn ons van God toegezegd en geschonken, in zijn volmaakt en onwrikbaar verbond, (Hebr. VIII: 10, 12.) "Dit is het verbond dat Ik met den huize Israëls maken zal, zegt de Heer, Ik zal mijne wetten in hun verstand geven, en in hunne harten zal Ik die inschrijven, en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn; want Ik zal hunne ongerechtigheden genadig zijn en hunne zonden en hunne overtredingen zal Ik geenzins meer gedenken." Maar zijn deze dubbele zegeningen in Gods beloften en bedoelingen nu zoo onafscheidelijk één, dat wij ze dan ook in onze gebeden en smeekingen voor Gods aangezicht niet scheiden, maar leeren wij van David bij de bede: "verberg uw aangezicht van mijne zonden en delg uit al mijne ongerechtigheden," ook deze te voegen: "schem mij een rein hart, o God!

en vernieuw in het binnenste van mij eenen vasten geest," (Ps. LI: 11.) Maar niet alleen zijn wij schuldig en bedorven, wij zijn ook zwak en magteloos. Paulus noemt ons (Rom. V: 6,) zoo wel goddeloozen en krachteloozen, zoo ver is het er af, dat wij van natuur in staat zouden zijn, ons zelve Gode aangenaam te maken, of iets te doen dat Hem welbehagelijk is, dat zelfs als wij door den Heiligen Geest wedergeboren zijn, wij nog onbekwaam zijn in ons zelve en uit ons zelve, als kinderen des lichts te wandelen. Zijn wij door het geloof in JESUS CHRISTUS kinderen Gods geworden, wij worden dan opgewekt om te zijn "navolgers Gods als geliefde kinderen," en te wandelen in de liefde, gelijk CHRISTUS ons lief gehad heeft; die in Hem blijft moet alzoo wandelen gelijk Hij gewandeld heeft. Als gehoorzame kinderen wordt niet gelijkvormig aan de begeerlijkheden, die te voren in uwe onwetenschap waren, maar gelijk Hij die u geroepen heeft heilig is, zoo wordt gij ook zelve heilig in al uwen wandel daarom dat er geschreven is: Zijt heilig, want Ik ben heilig," (Eph. V: 1; 1 Joh. II: 6; 1 Petr. I: 14—16.) Zijn wij tempelen van den levenden God, zoo als God zelve dit zegt, bedenken wij dan, dat God ook gezegd heeft: "Ik zal in hen wonen, en Ik zal onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mij een volk zijn, daarom gaat uit het midden van hen, en

scheidt u af zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen en Ik zal u tot een vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heer de Almagtige." "Dewijl wij dan, geliefden!" zoo gaat de Apostel voort, "deze beloften hebben, laat ons ons zelve reinigen van alle besmetting des vleesches en des geestes, voleindigende de heiligmaking in de vreeze Gods," (2 Cor. VI: 16—18, VII: 1.)

Maar, zegt men welligt, wie is tot deze dingen bekwaam, en vanwaar verkrijgen wij de kracht? Jezaia antwoordt: "In den Heere zijn gerechtigheden en sterkte," (XLV: 24,) en Paulus zegt, "niet dat wij van ons zelve bekwaam zijn iets te denken als uit ons zelve, maar onze bekwaamheid is uit God, (2 Cor. III: 5). Vraagt men dan nog verder, hoe worden wij dien onmisbaren bijstand deelachtig? zoo is het antwoord, door het gebed, dat is het door God zelve verordende middel, waarnaar Hij zijne verhooring heeft toegezegd, en nooit beloofd God iets dat Hij niet heerlijk vervult; » vraagt naar den Heer en zijne sterkte, zoekt zijn aangezicht geduriglijk," (Ps. CV: 4,) want Hij heeft gezegd, "Mijne genade is u genoeg, want mijne kracht wordt in zwakheid volbragt." "Uwe sterkte zal zijn gelijk uwe dagen, de Heer zal zijn volk sterkte geven, de Heer zal zijn volk zegenen met vrede," (2 Cor. XII: 9; Deut. XXXIII: 25; Ps. XXIX: 11.)

Bedenken wij onze hooge roeping, de vele moeilijkheden hieraan zoo vaak verbonden, de gevaren waaraan wij zijn blootgesteld, de rampen die ons kunnen treffen, de verzoeken die ons omringen, en de vijanden die ons belagen, dan moeten wij wel doordrongen zijn van onze groote behoefte aan het gebed, en dankbaarheid moest onze harten vervullen, voor de vele aanmoedigingen die God ons gegeven heeft, om tot Hem te naderen. De Zaligmaker zeide: "Zoo wat gij begeeren zult in Mijnen naam, dat zal Ik doen, opdat de Vader in den Zoon verheerlijkt worde; zoo gij iets begeeren zult in Mijnen naam, Ik zal het doen; daarom kon de Apostel de Hebreeuwsche Christenen opwekken, » om met vrijmoedigheid toe te gaan tot den troon der genade, om barmhartigheid te verkrijgen en genade te vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd," (Joh. XIV: 13,14; Hebr. IV: 16.)

Maar wij zijn even onwetend, als ellendig en zwak, wij weten niet eens te bidden zoo als het behoort. Doch danken wij God die ook in deze behoefte heeft voorzien. "De Geest komt onze zwakheden mede te hulp, biddende voor ons met onuitsprekelijke zuchtigen." (Rom. VIII: 26;) wij hebben dus niet slechts een voorspraak in den hemel, die voor ons tusschentreedt bij den Vader, maar ook een helper die ons leert bidden, die ons onze geestelijke behoefte leert kennen, ons een vurig verlangen naar dezelve doet

gevoelen, en ons onderwijst, om in aanhoudend ootmoedig en geloovig smeeken het van God te begeeren.

O, zegt nu misschien iemand, dat is ook een heerlijk voorregt, ja, die zoo gelukkig is, maar dit is alleen het deel der kinderen Gods, zij alleen kunnen op Gods genade hopen, en ontvangen dien Heiligen Geest; welk regt hebben wij, ooit zulk een voorregt te verwachten? wij die zoo slecht en onwetend zijn? Deze ellende is het juist, waarvoor gij u voor God moet verootmoedigen, dit is geen reden om van Hem verwijderd te blijven, integendeel uit een diep gevoel van onze natuurlijke verdorvenheid, moet de behoefte aan verlossing en genade geboren worden.

Maar wij weten niet te bidden zoo als het behoort, zegt een ander; welnu, volg dan het voorbeeld van 's Heeren discipelen, toen Hij nog omwandelde op aarde. Zij kwamen eens tot Hem met dat verzoek, "Heer! leer ons bidden." Wij weten hoe de Heer dadelijk hun verzoek inwilligde, en welk een alles omvattend en alles overtreffend gebed Hij hen leerde, waarop Hij tot opwekking van hun geloofsvertrouwen de gelijkenis van den vriend en de Vader volgen liet, Luk. XI: 1—13. "Wat vader onder u, wien de zoon om brood bidt, zal hem eenen steen geven, of ook om een visch zal hem voor een visch een slang geven, of zoo hij ook om

een ei zou bidden, zal hij hem een schorpioen geven; Indien dan gij die boos zijt weet uwen kinderen goede gaven te geven, hoe veel te meer zal de hemelsche Vader den Heiligen Geest geven dengenen die Hem bidden."

Wij hebben reeds bij den Profeet Zacharia (XII: 10) zulk eene heerlijke belofte Gods. "Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden, en zij zullen Mij aanschouwen dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een eenigen zoon, en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over eenen eerstgeborene."

Door zulke roepstemmen is het, dat zondaars als wij, moeten wederkeeren tot God. Gevoelen wij dan iets van onze ellende, en vertrouwen wij Gods woord, dan wordt daaruit die verandering des harten of wedergeboorte gewerkt, zonder welke niemand in het koningrijk Gods komen kan, en nooit wordt die heilzame vrucht verkregen, dan wanneer wij ons plaatsen aan den voet van het kruis. Het is in het lijden en sterven des Heeren dat wij de schuld en afschuwelijkheid der zonde duidelijk kunnen aanschouwen, daar zulk een offer toe vereischt werd. Maar het is dan ook dáár dat wij de groote en ontfermende liefde Gods kunnen bewonderen, die ook zijnen Éénigen niet spaarde,

maar Hem voor eene schuldige wereld overgaf, en de liefde des Zoons, die zich vrijwillig vernederde, en gehoorzaam werd tot den dood des kruises, om ons van de eeuwige ellende te bevrijden. Hij, regtvaardig voor de onregtvaardigen. Wel mogen wij met den Apostel uitroepen: "Indien één voor allen gestorven is, dan zijn zij allen gestorven, Hij is voor allen gestorven, opdat degenen die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar dien die voor hen gestorven en opgewekt is," (2 Cor. V: 15.)

Schuldgevoel, gebed en geloof zijn ten naauwste vereenigd, en deze vereeniging is een kenmerk der echtheid, en bewaart dat men zich niet met valsche overleggingen bedriegt. Want het is geen waarachtig berouw, dat niet met het geloof in Jezus Christus vereenigd wordt, en dat is geen waar geloof, dat niet met droefheid over de zonden vergezeld is. Er moet verootmoediging zijn, in welke trap of mate dit ook zij, en dat wordt niet gevonden zonder de werking van den Heiligen Geest, die de Geest der genade en der gebeden is.

Het gebed is dus van het hoogste belang, want laten wij dit na, wij hebben dan ook van de gaven des Heiligen Geestes geen genot, en missen daardoor alle geestelijke zegeningen. Al waren wij nog zoo getrouw en ijverig in het aanwenden van al de middelen die God geschonken heeft, het zou ons niets baten, en ons

geen wezenlijk voordeel aanbrengen, indien wij het gebed er bij verzuimden, want al deze middelen blijven onvruchtbaar zonder Gods zegen, en deze heeft Hij aan het gebed verbonden, van daar dat de Apostel ons zoo gedurig opwekt, "bidt zonder ophouden," "volhardt in den gebede, en waakt in hetzelfde met dankzegging," (1 Thess. V: 17; Rom. XII: 12; Col. IV: 2.)

Maar wat zullen wij dan zeggen van degenen die nooit bidden, of van hen die zich wel schijnen te vereenigen in gebed en dankzegging, wanneer het gemeenschappelijk in het openbaar geschied, maar nimmer hunne harten in het verborgen of met de hunnen voor God uitstorten. Het is duidelijk dat dezulken nog niet geleerd hebben, God in alles tot hunne toevlugt te stellen, want gevoelde zij waarlijk behoefte aan die genade, welke zij uiterlijk belijden van noode te hebben, zij zouden die in de eenzaamheid zoeken, zoo als de Heer in Zijne bergrede, nadat Hij de geveinsdheid van hen, die in het openbaar baden, veroordeelt had, er bijvoegde: "Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uwe binnenkamer, en uwe deur gesloten hebbende, bidt uwen Vader die in het verborgen is, en uw Vader die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden," (Matth. VI: 6.) En tot de huichelaars zegt de Heer: "Gij geveinsden, wel heeft Jezaia van u geprofeteerd, zeggende: dit volk genaakt mij met hunnen mond, en eert

Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij," (Matth. XV: 7.) Waren zij doordrongen van eerbied voor de hooge Majesteit Gods, en verlangende om Zijnen wil te kennen en te betrachten, zij zouden Hem, zoo wel in het verborgen als in het openbaar aanroepen.

Dit behoeven wij ons niet aan te trekken, zullen misschien sommigen zeggen, want wij voor ons, wij beroemen ons niet dat wij tot God bidden, noch in het openbaar, noch in het verborgen. Integendeel, wij komen er voor uit, wij zouden het beneden ons achten ons met hen te vereenigen die Hem dienen. Men kan ons dus van geen tegenspraak met ons zelve beschuldigen, want wij erkennen het gezag niet waarop men zich in de godsdienst beroept. Wij zijn *deïsten*, en behoeven geen hoogere openbaring, de rede is onze leidsvrouw.

Men zou u echter kunnen toevoegen, dat zoo min gij naar de openbaring wilt luisteren, gij ook de rede niet hoort, want dit is toch openbaar, en door alle volken, woeste of meer beschaafde, met of zonder openbaring begunstigd, gereedelijk toegestemd, dat zoo er een God is, men Hem moet eerbiedigen. Gij dan die u *deïst* noemt, en die, (want de naam die gij draagt wijst het uit) belijdt dat er een God is, welken gij echter nimmer aanbidt, gij zijt zoo min aan u zelve gelijk, als die zoogenaam-

de Christenen, die wel JEZUS CHRISTUS Heer en Meester noemen, maar niet naar Hem hooren en Hem niet als hunnen Verlosser en Zaligmaker aannemen. Maar hoedanig ook tegenwoordig uwe redeneringen en overleggingen wezen mogen, de tijd nadert, dat gij voor uwen Regter staat te verschijnen, en zoo gij u niet bekeert, zal Hij uw deel bij de ongeloovigen en huichelaars zetten. Hoe schuldig en onverschoonlijk is toch het gedrag derzulken, die voortleven in de verwaarloozing des gebeds; met welken naam zij zich mogen noemen, inderdaad zijn zij Godloochenaars, want voor den God, aan wien zij hun aanzijn, leven en alles te danken hebben, betoonen zij geen meerderen eerbied, dan voor den diepst gezonkene hunner medestervelingen. Waar het gebed wordt verwaarloosd, of slechts eene ijdele vertooning is; waar men geen eerbied heeft voor Hem, die het aan nietige stervelingen vergunt heeft, met alle hunne nooden tot Hem te komen; waar men zich aan de daaruit voortvloeiende zegeningen weinig gelegen laat liggen, ja zelfs aan de vergankelijke goederen en verderfelijke genietingen de voorkeur geeft, daar moet zulk een gedrag, indien men er in blijft volharden, wel een onherstelbaar verderf ten gevolge hebben, en dan is het te laat om te bidden. Hoort wat de zachtmoedige Jezus daarvan zeide: "Nadat de Heer des huizes zal opgestaan zijn,

en de deur zal gesloten hebben, en gij zult beginnen buiten te staan, en aan de deur te kloppen, zeggende: Heere! Heere! doe ons open, en Hij zal antwoorden en tot u zeggen: Ik ken u niet, van waar gij zijt, alsdan zult gij beginnen te zeggen, wij hebben in uwe tegenwoordigheid gegeten en gedronken, en gij hebt in onze straten geleerd, en Hij zal zeggen: Ik zeg u, Ik ken u niet, van waar gij zijt, wijkt van Mij af, alle gij werkers der ongerechtigheid, aldaar zal zijn weening en knersing der tanden, wanneer gij zult zien, Abraham, Izaäk en Jacob en al de Profeten, in het koningrijk Gods, maar ulieden buiten uitgeworpen, en daar zullen er komen van oosten en westen en van noorden en zuiden, en zullen aanzitten in het koningrijk Gods," (Luk. XIII: 25—29.)

Dan wordt die verschriklijke bedreiging vervuld: "Dewijl Ik geroepen heb en gijlieden geweigerd hebt, Mijne hand nitgestrekt heb en er niemand was die opmerkte, en gij al Mijnen raad verworpen en Mijne bestraffing niet gewild heb, zoo zal Ik ook in ulieder verderf lagchen, Ik zal spotten wanneer uwe vreeze komt; wanneer uwe vreeze komt gelijk eene verwoesting, en uw verderf aankomt als een wervelwind, wanneer u benaauwdheid en angst overkomt, dan zullen zij tot Mij roepen, maar Ik zal niet antwoorden, zij zullen Mij vroeg

zoeken, maar zullen Mij niet vinden, daarom dat zij de wetenschap gehaat hebben, en de vreeze des Heeren niet hebben verkoren; zij hebben in Mijnen raad niet bewilligd, al Mijne bestraffingen hebben zij versmaad, zoo zullen zij eten van de vrucht van hunne wegen, en zich verzadigen met hunne raadslagen, want de afkeering der slechten zal hen dooden, en de voorspoed der zotten zal hen verderven, maar die naar Mij hoort, zal zeker wonen, en hij zal gerust zijn van de vreeze des kwaads." (Spr. I: 24—33.)

Men zou haast meenen dat het overtollig was, om op het hooge belang van het gebed aan te dringen, wanneer wij het maar aan hen vroegen, die gesmaakt hebben, hoe goed de Heer is! Gij, die door Gods genade, door den Heiligen Geest levend gemaakt zijt, weet bij ondervinding, dat evenzoo als het onmogelijk is, dat zonder ademhaling de mensch blijft leven, evenmin het geestelijk leven zonder gebed kan bestaan. Intusschen heeft ieder, zelfs de meest gemoedelijke Christen te klagen, (men raadplege slechts hunne dagboeken) over traagheid en lusteloosheid tot het gebed, en daarbij is het gebed dan nog zoo vaak dor en geesteloos. Wat dunkt u, zou het niet een droevig bewijs zijn, van de diepe verdorvenheid onzer natuur?

Het volk van Israël was diep gezonken, toen Jezuia moest uitroepen: "Er is niemand die

Uwen naam aanroept, die zich opwekt dat hij U aangrijpe," (Jez. LXIV: 7.)

Verlangen wij voor de wereld, voor ons vaderland, voor de kerk, een nieuw leven, een leven uit de dooden, bidden wij om die groote genade te verkrijgen. De meeste opwekkingen ten goede, misschien wel alle, werden door vurige en aanhoudende gebeden voorafgegaan. Getuige het Pinksterfeest, gelijk wij zien kunnen uit het eerste Hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen (vs. 14), *zij waren volhardende in het bidden en smeeken*. Men kan het ook zien in Daniel en uit de boeken van Ezra en Nehemia. Dat waren naauwgezette voorbidders voor hun vaderland en volk. Volgen wij hun voorbeeld na, naderen wij veel den troon der genade, om er ootmoedig met den Psalmdichter te smeeken: »zult Gij ons niet weder levend maken, opdat uw volk zich in U verblijde?" (Ps. LXXXV: 7.) Bidden wij dan veel voor ons zelve, voor al onze betrekkingen en vrienden, voor vaderland en Koning, voor de gemeente van den Heer JESUS CHRISTUS, voor de toebrenging van Gods oude volk, voor de bekeering der Heidenen en Mahomedanen, opdat God Zijnen Geest uitstorte over alle vleesch, en de einden der aarde Zijnen lof mogen vermelden!